

Suurenmoinen okariino

kirjoittanut Liisa Tahkola

Olipa kerran poika nimeltä Kunnar. Kunnarin hiukset olivat ruskeata säkkäräkiharaa, ja silmät olivat taivaansiniset. Kunnar piti mustavalkoraidallista paitaa tavallisesti yllään, ja merensinisiä shortseja. Kunnar oli noin nelivuotias, siivo poika. Hän oli äärimmäisen taitava nikkaroimaan jos jonkinmoisia puukauhoja sun muita. Hän osasi kaivertaa kaiken minkä vain sattui haluamaan (hän oppi sen jo kolmevuotiaana). Kunnar asui maatilalla, jonka rakennukset oli maalattu kauniilla punamullalla. Maatilan reunimmaisat rakennukset hipoivat vanhan valtavan metsän reunaan.

Kunnar leikki pikkuautoilla huoneessaan. Huoneessa oli ruskean kirjava matto, valkoiset puuseinät. Nurkassa oli punainen lastensänky, ja valkoinen pöytä täynnä puolivalmiita kaiveruksia. Leikkiessään pikkuautoilla Kunnar kuuli jysäyksen ulkoa, ja ryntäsi ikkunaan kurkistamaan mitä ulkona tapahtui. Silloin hän näki, kuinka yksi suuren metsän vanhoista puista alkoi huojumaan puolelta toiselle, aina vain enemmän ja rysähti lopuksi maahan niin kovalla voimalla, että Kunnar tunsu lattian tärähtävän jalkojensa alla.

Nähdessään tämän Kunnar ei halunnut olla turhana huoneessaan vaan pinkaisi ovelle ja ulos. Ulos päästyään hän vilisti suuren metsän luokse yhtenä sumuna, ja pysähtyi kuin seinään kaatuneen puun viereen. Siinä puu makasi. Silmät ummessa, ja suu raollaan (sillä tosiaan oli silmät ja suu). Puusta uhkui surua. Mistäköhän syystä? Eiväthän puut elä. Nämä puut kyllä elävät se on varma. Miksi niillä muuten olisi ollut silmät ja suu, Kunnar pohti.

-Tule sisääääää, tulle sissään, ääni kutsui. Kunnar hätkähti. Mistä tuo kuului? Olikohan ääni hänen kuvittelema, vai oliko täällä tosiaan joku?

-Tule nyt sissään, ääni puhisi taas varmistukseksi Kunnarille puhumisestaan. Nyt se kuului yhä selvemmin. Ei se ollut ihmisen, vaan jonkin kuolleen kasvin. Se kuului Kunnarin päässä. Nytkö Kunnar sen vasta tajusi. Juuri maahan kupsahtanut puuhan se hänen päässään puhui. Kunnar ei jäänyt miettimään turhaan sen kauemmin vaan laittoi saman tien korvan puun runkoa vasten.

-Sissään, sissään! Tulle nyt, ääni puhisi entistä selkeämmin.

-E-en tiedä mi-miten tulla, Kunnar änkytti supisemalla.

-Ovesta, juuresshani, ääni auttoi. Varmasti se kuului Kunnarin änkytyksen. Kunnar pomppi juurien luokse. Ja totta tosiaan siellä oli ovi, tyven kohdalla oli ovi, ja siitä Kunnarin pitäisi mennä läpi. Ovi oli melkein yhtä korkea kuin Kunnar, ja melkein yhtä leveä. Oli siitä siis aika helppo mennä läpi, mutta miten olisi rungon sisällä olemisen laita?

Kunnar työntyi ovesta sisään ja juuri kun hän astui sisälle runkoon, runko ikään kuin laajeni pieneksi huoneeksi. Runko oli sisältä ontto. -Osssaatkosh sshinnä veishtää puushta jothain? puu kysyi hitaasti, edelleenkin kuin puhuen Kunnarin pään sisällä.

-Osaan. Oikeastaan aika hyvin, Kunnar vastasi nopeasti.

-Hyvää. Okariino, puu puhui hyvin hiljaa, ääni naristen.

-Mikä okaariino? Kunnar kysyi hämmästyneenä.

-Veissshhhtä sellainen. Minussta. Minä kuolenn..., vanha puu pihisi niin hiljaa että Kunnarin täytyi pinnistellä kuullakseen joka sanan. Hän säikähti. Lukittuisiko hän nyt tänne kun puu kuoli? Ei, kyllä ovi pysyi paikallaan. Tarkoittiko puu, että hän... hän kaivertaisi okariinon puusta itsestään.

Kyllähän hän sen osasi tehdä.

Kunnar ryhtyi toimeen, veti taltan taskustaan (hänellä oli se aina mukana kaikkialla minne meni) ja alkoi taltata puusta sopivan kokoista kimpalletta. Siinä kesti kauan. Kunnar talttasi ja lepäsi, talttasi

ja lepäsi, ja lopulta kuului odotettu kolahdus kun puupala tipahti rungon pohjalle. Vihdoin! Kunnar kyykistyi nappaamaan puupalan, otti sen kätensä ja lähti tunkeutumaan ovesta ulos. Päästyään ulos, Kunnar katsoi taakseen ja näki oven sulautuvan pois eikä sitä enää näkynyt rungon tyvessä. Hän kokeili saisiko mitenkää vedettyä rungosta enää ovea auki (vaikka sitä enää ei ollutkaan). Ei Kunnar saanut. Sitten hän kokeili puhua puulle, mutta ei saanut vastausta. Nyt se oli varmaan kuollut lopullisesti, Kunnar mietti. Miksiköhän se oli yhtäkkiä vain kupsahtanut maahan. Mikä sen oli aiheuttanut. Ei ulkona tuullut, ei se siitä ollut johtunut. Siihen Kunnar ei osannut vastata ja niinpä hän päätti lähteä etsimään tietoa puun kaatumisesta paikalla lähettyvillä olevilta puilta.

Rämmittyään erään vanhan männyn luokse, hän rohkaisi mielensä ja kysyi:

-Hei. Näitkö sinä mikä aiheutti tuon vanhan puun kaatumisen, Kunnar kysyi varovasti. Männyn suu alkoi hitaasta aueta ja samassa sen suusta kuului haukotus, eikä Kunnar heti keksinyt mistä ääni oli peräisin sillä männyn haukotus oli aivan äärettömän pitkä, ja sen ääni jylisi koko metsässä. Lopulta mänty alkoi kuitenkin puhumaan, hitaasti, narisevalla äänellä.

-Älä puhuttele kuningastamme tuolla tavalla. Emmekä me, metsän kansa puhu meidän kuninkaamme asioista ja ongelmista, mänty sanoi ja Kunnarin vatsaan kuohahti syvä pettymys.

-No, jos ette halua puhua kuninkaamme viime aikaisista tapahtumista, niin haluaisitteko kertoa mikä on okariino, Kunnar kysyi.

-Kuinka niin? Vaikka tuskinpa minä sinulle vastaan, mänty tuhahti.

-Kun olin huoneessani näin kuninkaan huojuvan ja sitten kaatuvan. Ajattelin tulla katsomaan miksi kuningas oli kaatunut. Silloin puu alkoi puhumaaan ikään kuin päässäni ”tule sisään” sitten se kertoi miten sisälle pääsee, menin sisälle ja silloin hän sanoi että veistäisin okariinon hänestä itsestään. Hän sanoi lopuksi että: ”minä kuolenn” ja veistin hänestä puukimpaleen, jonka arvelin sopivaksi ja tuli sinun luoksesi kysymään mikä on okariino, Kunnar selitti.

-Sinä! Oletko sinä saanut mennä meidän majesteettimme sisälle? Jos se on totta että kuninkaamme on uskoutunut sinulle niin voin kai tietysti myös minä uskoutua sinulle ja kertoa mikä on okariino, Puu sanoi kiinnostuneena. Sitten seurasi pitkä selitys mikä on okariino.

-Me puut emme ole koskaan osanneet veistää mitään, mänty kertoi.

-Mutta sitten kuninkaamme, meidän viisain puu. Olen aina tiennyt että hän on meistä kaikista mahtavin ja älykkäin. Oletan että hän on pannut merkille ossaamisesi tässä lajissa, ja kutsui sinut luokseen. Ja hän halusi että otat hänestä sen puukimpaleen etkä satuta meitä muita. Hän on niin kiltti, mänty sanoi vedet silmissä.

-Mutta miksi minun pitää veistää okariino? Kunnar kysyi männyltä edelleen tajuamatta mistään mitään.

-Ahaa, senkö sinä pikkupoika tahdot tietää. Istuppas juurelleni, ja veistä samalla okariinoa puukimpaleestasi, niin minä kerron, puu kehotti nyt jo vertyneellä äänellä. Kunnar noudatti pyyntöä ja istahti vanhan männyn paksuille juurille. Löydettyään hyvän asennon ja aloitettuaan vuoleamisen, hän kehotti mäntyä aloittamaan tarinansa.

-Hyvä, aloitetaan nyt.

Kaikki alkoi siitä, kun tuolta jostain, kaukaisten vuorien tuolta puolen saapui puu. Sen kaikki neulaset olivat varisseet pois, kaarnaa oli rapistunut pois ja se mikä siitä oli jäljellä oli surkean näköistä. Suuren puun silmät olivat smaragdinvihreät ja ne ammottavat silmät rungossa olivat ainoa elävä ja märkä tuossa puussa viivasuun lisäksi. Ja tullessaan tänne hän julisti kuninkaallemme tahtovansa vallata koko metsän itselleen. Mutta meidän uljas kuninkaamme kieltäytyi vaikka kuihtunut puu sanoi että siitä sitten kärsisi koko metsän kansa. Mutta kuninkaamme vakuutti haluavansa pitää kansansa omanansa, ja käski puun mennä pois hänen silmistään. Ja niin puu lähti kansamme takana hämöttävien vuorten tuolle puolen. Mutta tänään se tuli taas, tuli ja teki meidän kuninkaallemme pahaa. Kuninkaamme vannotti meille että me emme kertoisi kellekkään asioista, joista hän oli puhunut meille ennen kuihtuneen puun tämän päiväistä tuloa, mutta sinä olet päässyt hänen sisään, hän on uskoutunut sinulle, niinpä minäkin voin uskoutua sinulle. Kuninkaamme sanoi

että hän palaa takaisin vielä metsäämme, että hän ei voi kuolla täysin kokonaan koskaan, puu paljasti.

-Toinen vannottu salaisuus oli se että tarvitsemme näppärän veistäjän joka voi vuolla okariinon. Okariinossa on nimittäin niin iloinen ääni, että kuihtunut puu ei kestä sitä ilon määrää mikä okariinosta lähtee. Ja se iloisuus herättää myös kuninkaamme eloon jos kaikki vain sujuu niin kuin pitää, puu sanoi.

-Hyvä, oletko saanut okariinosi valmiiksi? puu kysyi.

-Olen. Eikös sen pitänyt olla tämän näköinen, Kunnar kysyi ja näytti okariinoa. Siinä oli keltaisenkullertavat kiehkurat punaisen pohjan päällä, ja se oli suunnilleen leipälautasen kokoinen.

-Kyllä kyllä! Sehän on aivan mahtava okariino, puu innostui ja kumartui nappaamaan okariinon käteensä(sillä hänellä kuten kaikilla muillakin puilla oli oksakädet). Mänty hypisteli okariinoa sormissaan ja toljotti hämmästyneenä sen hienoja kiehkuroita.

-Siihen täytyy puhaltaa jotta saamme kuihtuneen puun karkoitettua kansamme keskeltä pois, surua tuottamasta, puu kertoi.

-Puhallanko minä siihen nyt? Hetikö? Kunnar kysyi hämmästyneenä.

-Puhalla vain, puu sanoi ystävällisesti hymyillen.

-Mutta ei. Lasket leikkiä. Sinähän voit puhaltaa siihen. Olet paljon arvokkaampi, Kunnar esteli ja yritti tyrkyttää okariinoa puun käteen.

-Ei minun paksut kömpelöt sormeni siihen pystyisi. Emmekä tarvitse tärkeätä henkilöä soittamaan okariinoa, puu nauroi mahtavaa suoraan mahasta kumpuilevaa naurua.

-En osaa, Kunnar sanoi hiljaa.

-Alat vain soittamaan, kyllä sinä osaat, mänty kannusti. Ja niin Kunnar laittoi varovasti suunsa okariinon puhallusaukkoon ja puhalsi. Ääni pulputti iloisena sirkutuksena okariinon sisältä kaikuen koko suuressa metsässä. Kunnar ei tauonnut soittamisesta vaan alkoi sormittelemaan okariinon reiällä samalla kun kääntyi katsomaan vanhan puun kasvoja. Puu hymyili iloisena takaisin ja ryhtyi tanssimaan. Ja upeasti hän tanssikin. Puu veti vieressä seisovan puurouvan kanssansa tanssimaan ja muut puut ottivat mallia vanhasta männystä. Siitä kuului kova jyske. Varmasti se kuului seuraavaan kylään saakka. Puut tanssivat ensin kömpelösti, mutta hetken tanssittuaan askelet alkoivat jo näyttää siroilta.

Ja sen kaiken riemun keskellä tanssivan metsän lomasta tanssahteli paikalle iloinen puurouva suu leveässä virneessä.

-Kuihtunut puu on lähtenyt! Vuorten tuolle puolen kauas kauas. Kun täältäpäin alkoi kantautui iloista sirkutusta. Kuihtuneen puun kasvot vääntyivät pelästyneeseen irveeseen ja se lähti rymistelemään minkä korventuneista jaloistaan pääsi aina vuorten tuolle puolen saakka, rouva julisti koko metsälle. Samassa Kunnarin vierestä alkoi kuulua oksien rapinaa sekä hillittyä naurua. Kunnar kääntyi katsomaan siihen suuntaan edelleen johtaen soitollaan metsän kansan tanssia, ja näki suuren metsän kansan kuninkaan kohoavan hitaasti ylös maasta. Kuninkaan silmät tuikkivat ystävällisesti Kunnarille.

Tanssia jatkui vielä pitkään ja seuraavana päivänä okariino julistettiin metsän kansallissoittimeksi, pienet taimet ryhtyivät opettelemaan okariinon soittoa Joona-opettajan johdolla ja kevään lopulla taimet järjestivät Kunnarin kaivertamilla okariinoilla musiikkikonsertin jossa he soittivat Kunnarille kiitokseksi metsän kansallislaulun: Lapsoset ketterät kotihaasta.

Kunnar vuoli metsän kuninkaalle valtaistuimen, jonka hän vuorasi metsän kansan kangasvarastosta löytyneillä kankailla: violettia samettia sekä kultaista samettia. Siitä erottaisi jatkossa jokainen selvästi kuka oli metsän kuningas ja kuningas otti sen kiitollisena vastaan ja asetti sen sammalmättäälle taakseen.

Metsän kansan hyvästeltyä Kunnarin ja Kunnarin vannottua heille ainakin sata kertaa että hän tulisi käymään metsässä heti kun vain pääsisi, he päästivät Kunnarin lähtemään kotiinsa. Ilosta puhkuen

Kunnar lähti kertomaan äidillensä päivän tapahtumia, joita äiti ei uskonut. Mutta Kunnar tiesi että kaikki oli totta, ja huoneestaan hän vilkutti metsän kansalle ja oli varma että jokainen vilkutti iloisena takaisin.

Sen pituinen se.